Bobo

nr. 35

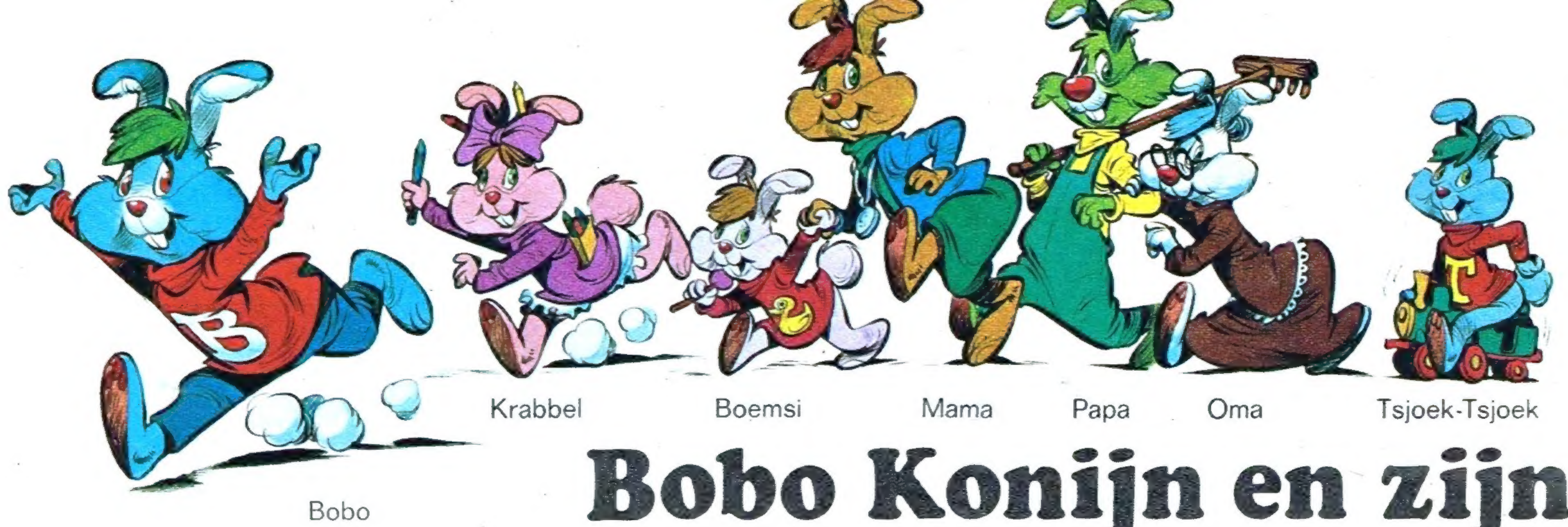
VERSCHIJNT WEKELIJKS

losse nummers 80 cent
abonneeprijs 65 cent
België 11 F

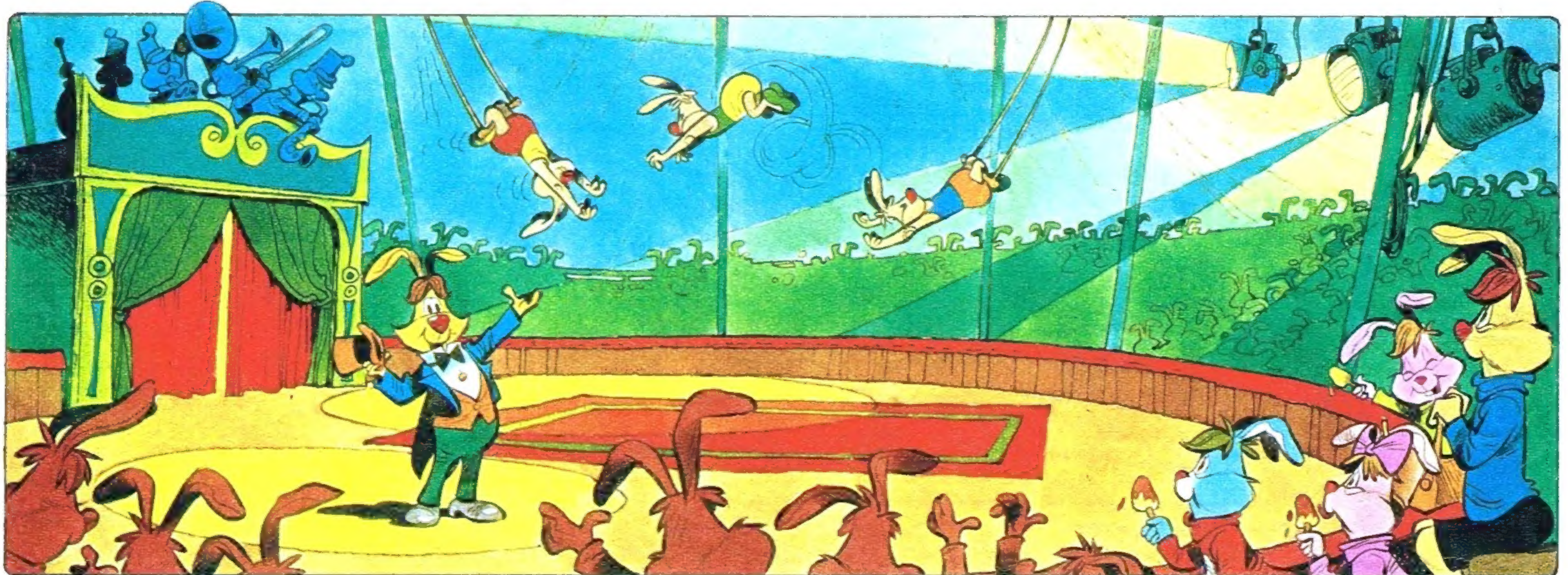

Bobo heeft van zijn mama een heleboel oude kranten gekregen. En wat doet hij ermee? Precies: allemaal poppetjes uitscheuren! In de tekening zijn vier schaartjes verstopt. Kun jij die vinden?

voorleesblad voor peuters en kleuters

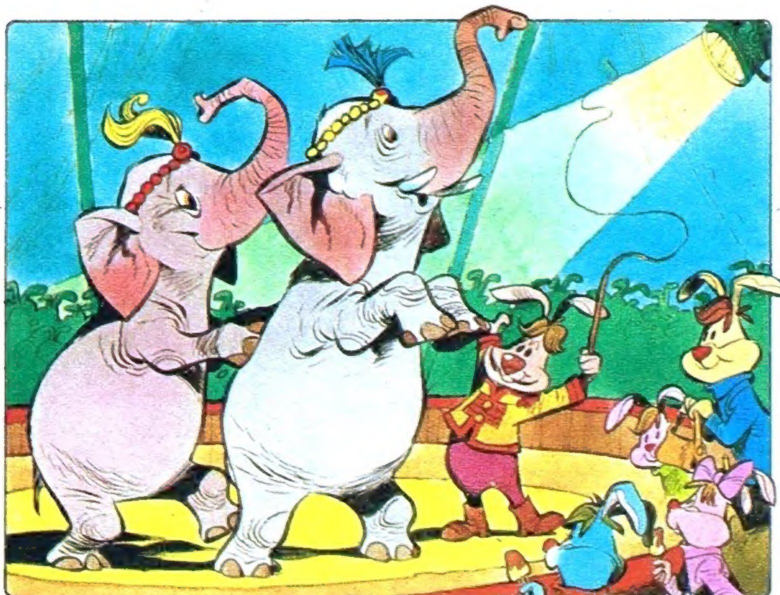

Bobo Konijn en zijn

1. Er is circus in de stad! Nou, dat vinden de konijntjes natuurlijk erg mooi. Allemaal willen ze er naar toe. „Wanneer gaan we nou naar het circus, papa?" vraagt Bobo telkens weer. En als ze eindelijk in de grote circustent zijn, dan moeten Bobo, Krabbel en Boemsi natuurlijk op de eerste rij zitten!

2. Bobo, Krabbel en Boemsi vinden de acrobaten wel leuk, maar ook 'n beetje eng. Zo hoog in de tent, en dan zulke gevaarlijke kunstjes uithalen... Nee hoor, ze zijn toch blij als alles afgelopen is en de acrobaten weer veilig op de grond staan! Maar even later komen de olifanten. Daar moeten ze erg om lachen.

3. Stamp, stamp, tetteretet! „Oei, wat kunnen die olifanten een lawaai maken," denkt Bobo. „Zo'n olifant eet erg veel, hè papa?" vraagt Bobo. Papa knikt. „En... lusten ze ook worteltjes?" vraagt Krabbel. Dat weet papa niet precies. „Ik denk van niet!" zegt hij. Als de olifanten 'n mooi kunstje maken, klapt Bobo heel hard.

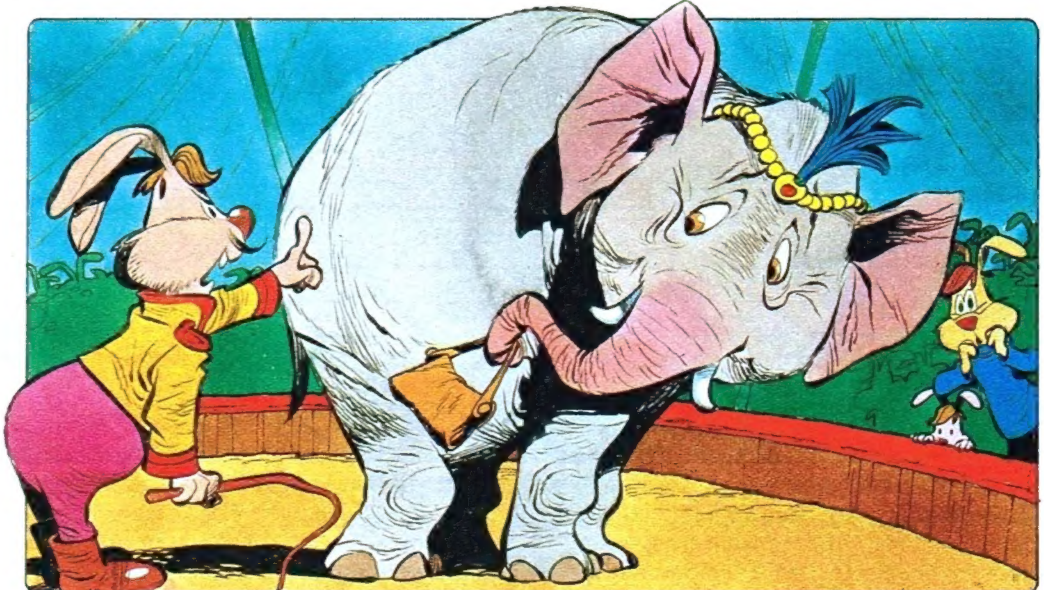
4. Maar dan gebeurt het. Als het olifantennummer bijna is afgelopen, draait één van de olifanten zich plotseling om. En... hij loopt hard naar Bobo, Boemsi en Krabbel toe. Dan trompettert hij heel hard... en... met zijn lange slurf grijpt hij zomaar mama Konijns tasje uit haar handen! „Oh!" roept Bobo. „Dat mag niet...!"

vrolijke familie

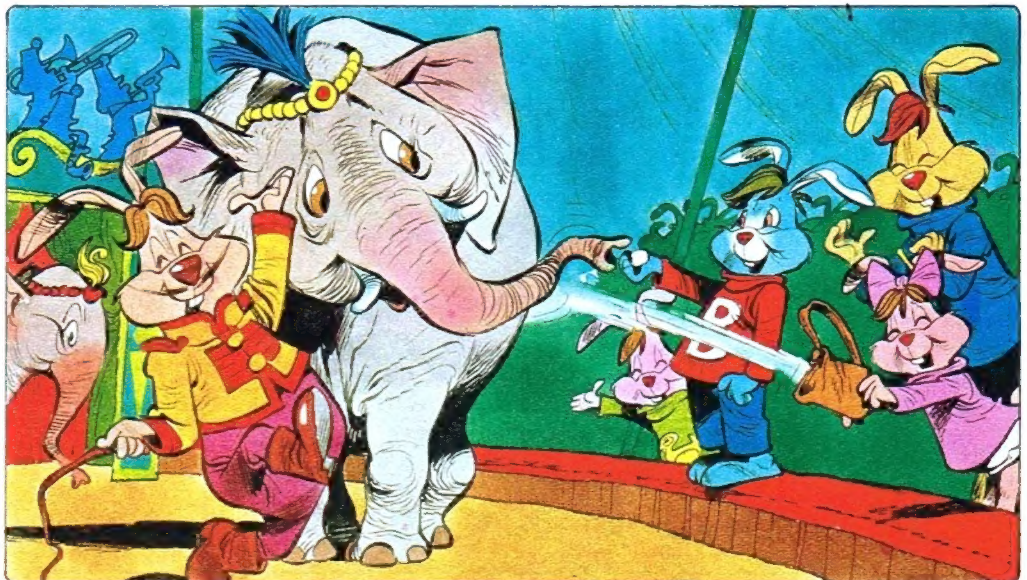
5. Allemaal schrikken ze er van. „Hoe... hoe kan dat nou...!" roept Krabbel bang. En Boemsi drukt zich stevig tegen papa Konijn aan. „Je hoeft niet bang te zijn!" zegt Bobo. „Het is vast een heel aardige olifant!"

6. Met het tasje hoog in de lucht loopt de olifant weer terug. „Wat is dat nou?" roept de olifantendompteur boos. „Wil jij dat tasje wel eens vlug teruggeven!" De olifant blijft even staan en kijkt een beetje schuldig. „Nou, komt er nog wat van!" roept de dompteur weer. De mensen klappen erg hard. Die denken natuurlijk dat het een nieuw kunstje is. Maar Bobo weet het wel beter, hoor...!

7. Bobo is helemaal niet bang. „Olifanten zijn erg lieve beesten, hoor!" zegt hij tegen Krabbel. „Kijk maar!" En Bobo steekt een hand vol met suikerklontjes naar voren. „Hier, lekker, olifantje... lekker!" roept Bobo.

8. Nou, dat laat de olifant zich geen twee keer zeggen! Nieuwsgierig draait hij zich om. „Pas op, Bobo!" zegt mama Konijn. Maar Bobo lacht. „U krijgt straks uw tas weer terug, hoor!" zegt hij dan. Eigenlijk is het een heel slim plannetje van Bobo. Want... als de olifant met zijn lange slurf het suikerklontje wil pakken... moet hij het tasje wel loslaten. „Hoera voor Bobo!" roepen de mensen in de circustent!

OOM STUNTEL

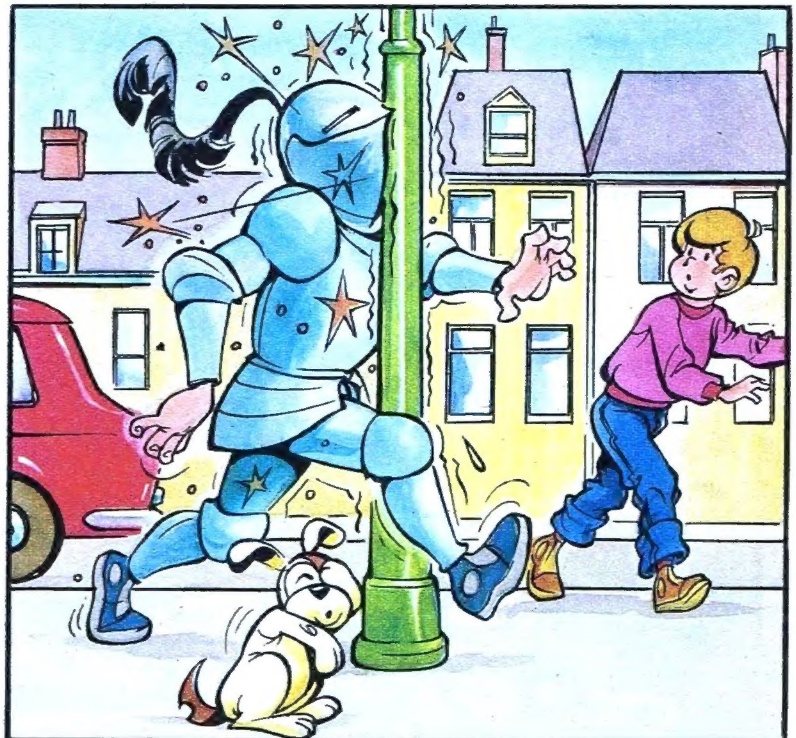
1. „Op de veiling, daar kan je pas mooie dingen kopen! Meubels, schilderijen..." zegt oom Stuntel. „Hoe gaat dat dan, oom?" vraagt Heintje. „Eerst laten ze iets moois zien en dan vragen ze „wie biedt er meer". Nou, en als je dan het meeste geld biedt dan mag je het houden... snap je?" zegt oom Stuntel.

2. Als oom Stuntel en Heintje op de veiling zitten, luisteren ze goed naar de veilingmeester. „Wie biedt meer dan honderd gulden voor dit mooie harnas?" „Ik!" roept oom Stuntel. „honderdtien gulden!" „Dan is dit roofridderharnas verkocht aan die meneer daar!" zegt de veilingmeester. „Zo gaat dat...!" zegt Oom Stuntel.

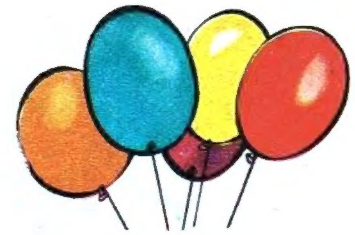
3. In een kamer, achter de veilingzaal, trekt oom Stuntel het harnas aan. „Waarom doet u dat, oom?" vraagt Heintje. „Mm... als ik een pak koop, dan moet ik 't toch ook passen!" zegt oom Stuntel. „Dat droegen de ridders vijfhonderd jaar geleden als ze gingen vechten. Ik denk dat het mij goed zal staan!"

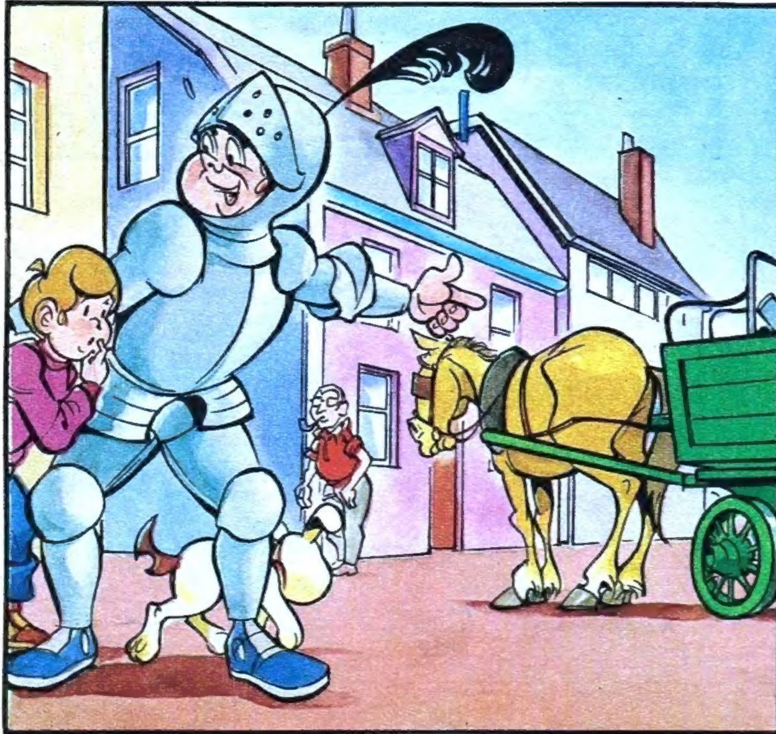

4. Maar als oom Stuntel het harnas heeft aangetrokken, wil hij er ook mee de straat op. „Wat loopt dat stroef!" zegt oom Stuntel. Pets - het vizier valt voor oom Stuntels gezicht dicht, en nu ziet hij niets meer. Maar dan gebeurt het: Boem! Daar loopt oom Stuntel tegen de lantaarnpaal op. „Au!!!" roept hij hard.

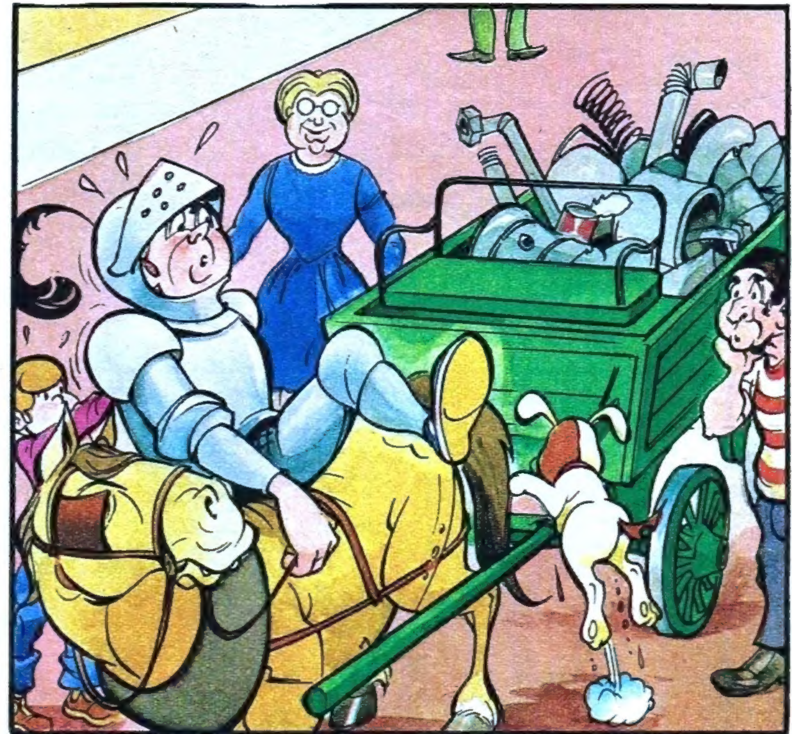

koopt een harnas

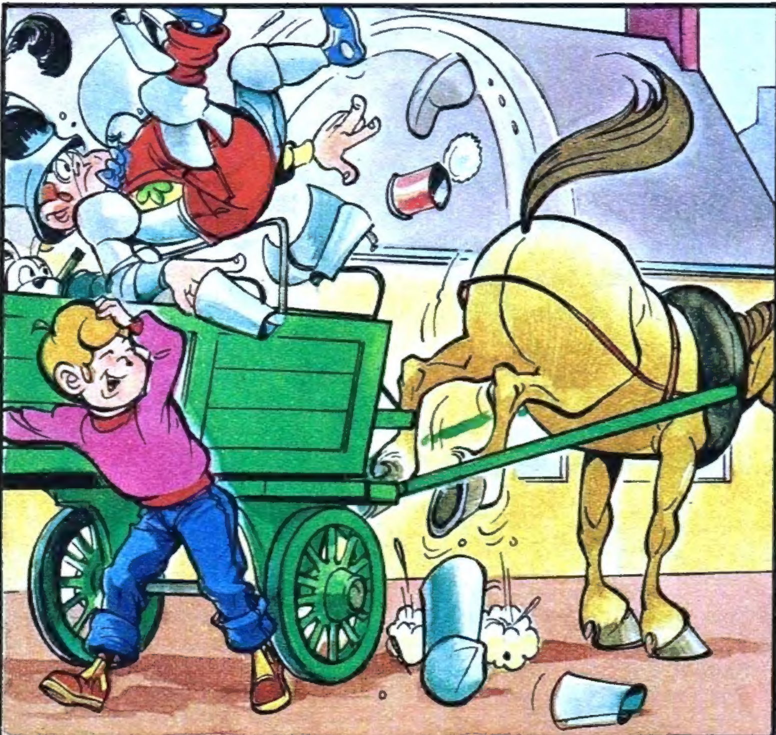

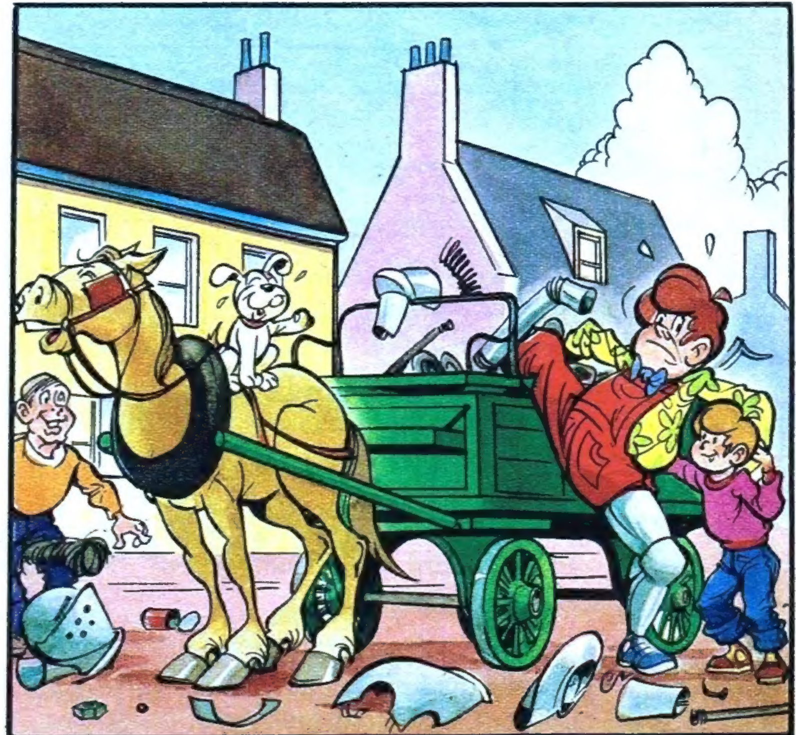
5. „Dat gebeurt me geen tweede keer!" zegt oom Stuntel. Maar dan ziet hij aan de overkant een paard staan. „Aha... bij een ridder als ik hoort een paard, Heintje! Kom mee!" „Maar dat is een paard en wagen, oom!" zegt Heintje. Maar daar wil oom Stuntel niets van weten. „Paarden vinden altijd ridders aardig!" zegt hij.

6. „Help me eens op die paarderug, Heintje! Dat harnas is zo zwaar, dat ik me bijna niet kan bewegen!" Heintje duwt hard. Het paard kijkt natuurlijk erg verbaasd. „Eerst een hoop ijzer in mijn wagen en nu ook nog op mijn rug," denkt hij natuurlijk. „Hu!" roept oom Stuntel. „Nou ben ik ridder Stuntel de Heldhaftige...!"

7. Maar het paard vindt zo'n ridder maar vreemd. Plotseling steigert hij hard, trapt met zijn achterpoten omhoog en... daar suist oom Stuntel door de lucht! „Help!" roept oom Stuntel. „Lansknecht... eh Heintje...! Vang me op!" Maar dan vliegen de stukken harnas al door de lucht. „Een vliegende ridder, dat is nieuw!"

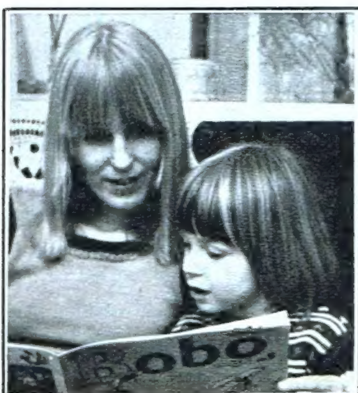
8. Oom Stuntel valt precies in de wagen met oud ijzer. „Oh... mijn mooie harnas!" moppert hij. „Helemaal kapot!" En als oom Stuntel even later uit de wagen klimt, ziet hij er helemaal niet meer uit als een ridder. Heintje lacht. „U heeft uw ijzeren harnas keurig in de kar gelegd, hoor!" maar oom Stuntel kan er niet om lachen!

Puzzelen met Bobo

Hier zie je vier verschillende hokjes, en in ieder hokje staan drie dingen. Nou denk je misschien, dat al die dingen precies hetzelfde zijn... maar dat is niet zo, hoor! Kijk maar eens goed: steeds is er één dingetje anders. Kan jij uitzoeken welke dat precies steeds zijn?.

* *

BOBO'S FOTOHOEKJE

Regelmatig krijgt de redaktie van Bobo leuke foto's toegestuurd, die ouders hebben gemaakt van hun Bobo-kleuter. Daar zaten vaak zùlke aardige foto's bij, dat wij op het idee kwamen hier een regelmatig terugkerend *fotohoekje* van te maken. Heeft u een gezellig, spontaan kiekje van uw kleuter, stuur het dan op naar Bobo. Om de andere week wordt er dan in *Bobo's fotohoekje* een ereplaatsje vrijgemaakt voor de „prijs-foto". En... *alle* inzenders kunnen nog rekenen op een aardige verrassing ook!

Het formaat van de foto, *alléén zwart-wit*, mag niet groter zijn dan 6 x 9 cm. Aan de achterkant van de foto zet u in duidelijke blokletters de naam en de leeftijd van uw kleuter, het adres, de woonplaats en de provincie. Bovendien is het noodzakelijk een *negatief* bij te sluiten en een postzegel van 40 cent; dit voor terugzending van foto en negatief.

Uw inzending zó adresseren:
Bobofoto, Postbus 6003, Haarlem

DEZE FOTO WERD BEKROOND: ***Paulette Verschuur*** *(4 jaar) en haar moeder, Hoge weg 94, Leeuwarden.*

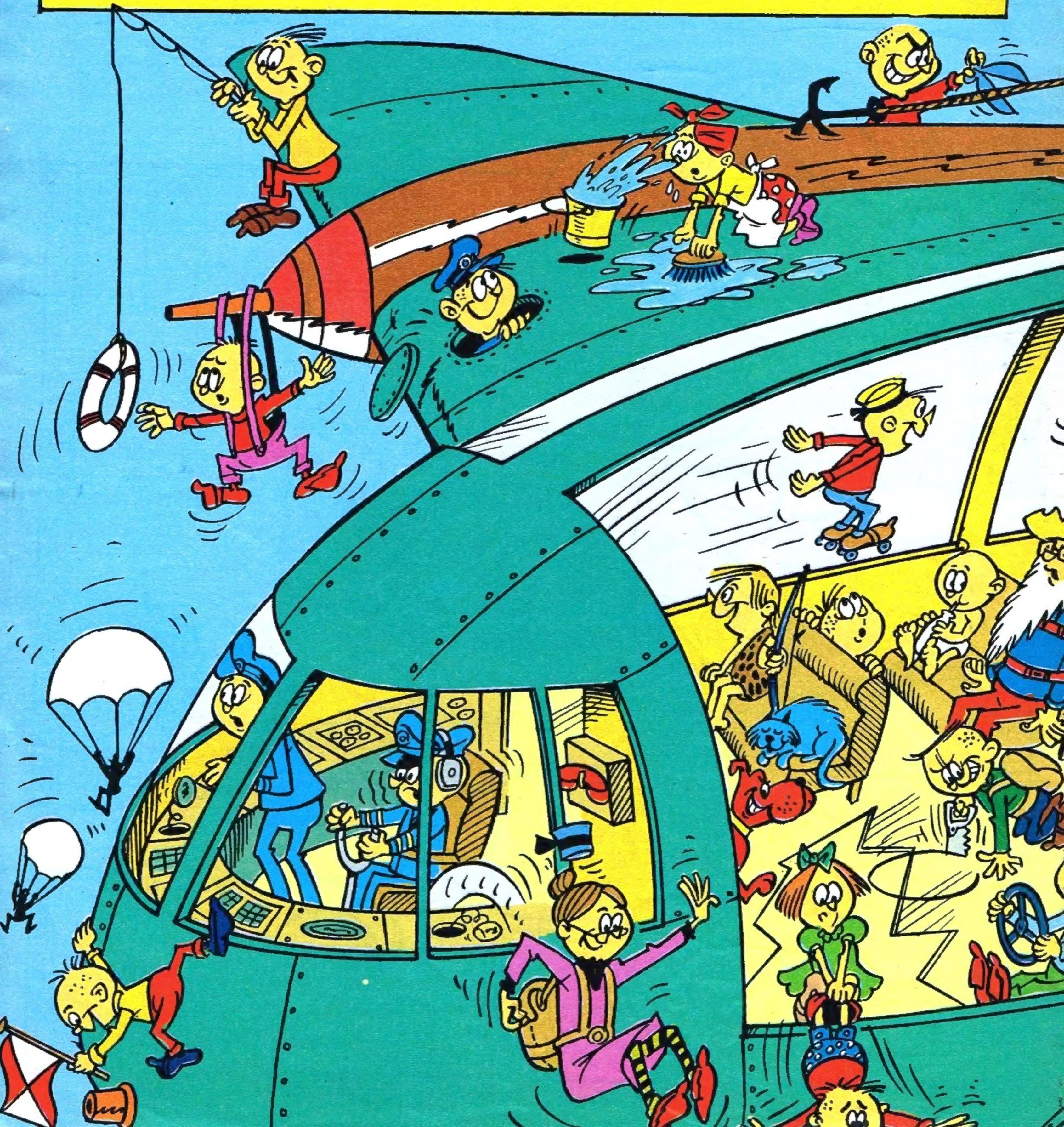
Krabbels eigen kleurplaat

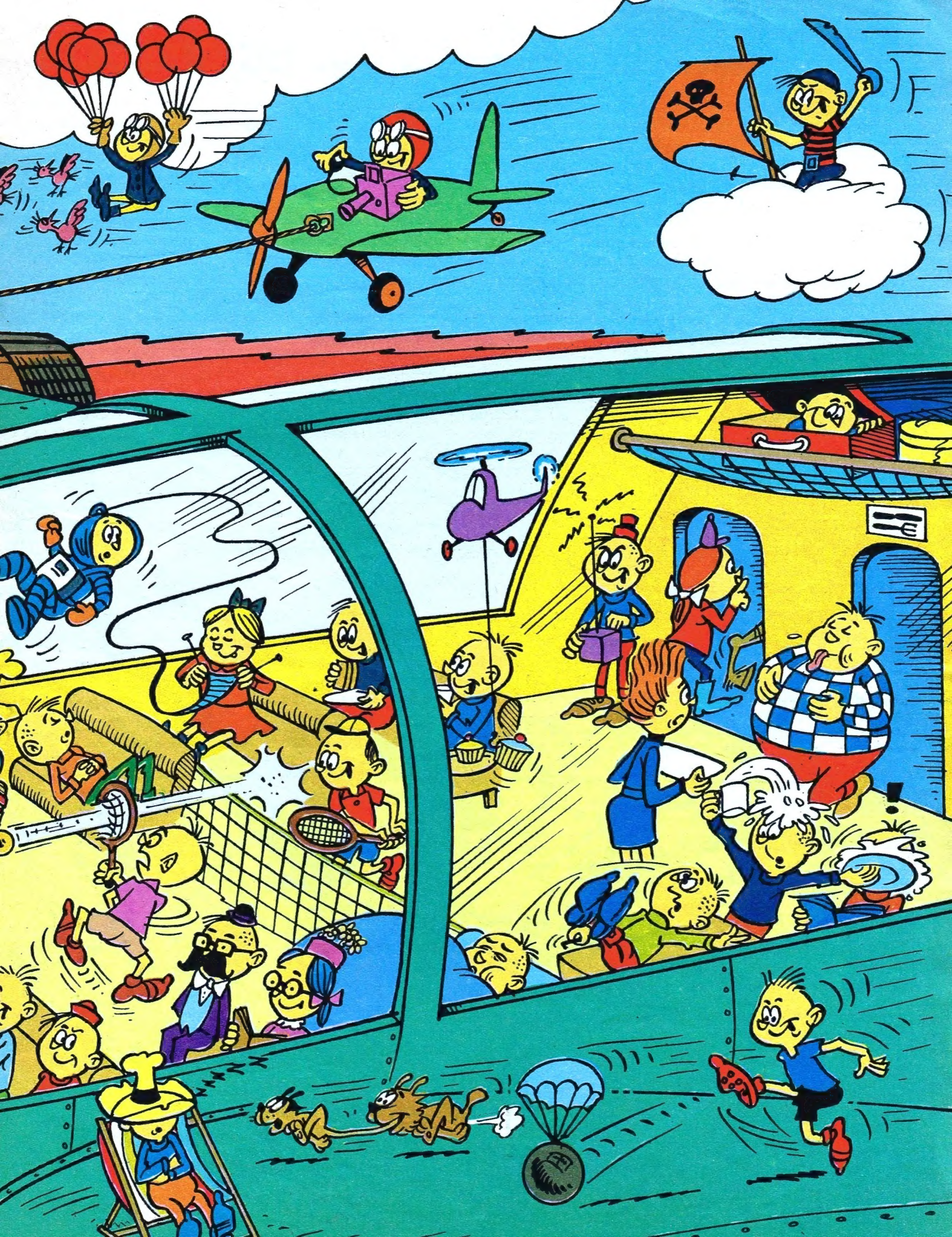

Bobo heeft vreselijk veel honger, en hij is maar vlug aan tafel gaan zitten. Eerst eet hij zijn bordje met aardappels, worteltjes en gehakt leeg. En dan neemt hij nog een puddinkje! En als hij dan nòg honger heeft, eet hij nog een appel of een worteltje. Dat wordt lekker smullen!

DE BOLLEBAASJES ZIJN WEER BEZIG!

Deze keer staat er voor de Bollebaasjes een grote vliegreis op het programma. Maar o, o, wat doen ze dat weer raar! Opa Bollebaas vindt het, denk ik, niet zo leuk allemaal... kijk maar eens naar zijn gezicht! En heb je oma Bollebaas al gezien? Die gaat parachute-springen! Het Bollebaasje dat altijd loopt te voetballen, doet dat nou natuurlijk ook weer. Bovenop de vleugel van het vliegtuig! Maar hij heeft voor de zekerheid maar een piepklein parachuutje aan zijn voetbal vastgeknoopt... zo kan die nooit naar beneden vallen! Zeg, één Bollebaasje heeft zich in een koffer verstopt. Heb jij hem al ontdekt? Een ander Bollebaasje zit mee te sturen met de piloot. Kijk maar: hij heeft een klein stuurtje bij zich! En zie jij nog meer rare dingen bij de Bollebaasjes? Vast wel!

De brandweermannetjes van DUBBELDIJK

Dubbeldijk is een piepklein dorpje, met in het midden een pleintje. En er wonen precies zoveel mensen als er nodig zijn: daar heb je de bakker en de kleermaker en de notaris en de schoolmeester: ze zijn er allemaal. En o ja: dan heb je er nog drie brandweermannetjes, echte. Een grote en een kleine en een hele dikke. En goed spuiten dat ze kunnen! Nou is er wel nooit brand in Dubbeldijk (de mensen passen daar altijd heel goed op), maar af en toe laten ze toch wel eens wat zien. Op koninginnedag of zo, dan geven ze een demonstratie. Op het marktplein natuurlijk; dan spuiten ze van tien meter afstand op een schietschijf. En precies in het midden, hoor! Net nu dit verhaaltje begint, zitten de drie brandweermannetjes van Dubbeldijk in hun brandweerkazerne. Niet zo'n erg grote brandweerkazerne, hoor. Eigenlijk is het alleen maar een houten keetje. Hun brandweerauto, een rode natuurlijk, past er precies in. Met z'n drieën zitten ze naast elkaar op de treeplank. „Wanneer komt er weer een feest?" vraagt het kleine brandweermannetje. Hij bedoelt natuurlijk: dan kunnen we weer lekker spuiten met de brandweerslang! Het hele dikke brandweermannetje haalt zijn schouders op. „Laten we buiten gaan zitten," zegt het grote brandweermannetje, die ook een beetje de baas is. „Dan zien we het eerder, als er brand is, en zijn we er veel vlugger bij." Ja, dat is zo. Ze gaan meteen buiten zitten, op de stoep. Ze zitten daar al een heel tijdje, maar er is nog steeds geen brand. Het grote brandweermannetje zucht verschrikkelijk diep. „Zien jullie al wat?" vraagt hij. Het hele dikke brandweermannetje schudt van nee. Maar het kleine brandweermannetje gaat recht overeind staan,

en begint heel hard te snuiven. „Ik ruik wat!" zegt hij. „Ik ruik... ik ruik..." De twee andere brandweermannetjes snuiven nu ook. „Ik ruik brand!" gilt het hele dikke brandweermannetje opeens, en ja hoor, nu ruiken ze het allemaal. Meteen komen ze in aktie. Zo hoort het ook! Ze gooien de deur van hun brandweerkazerne wagenwijd open en hoepla, daar rijdt de brandweerauto al, en zij met z'n drieën erin. Het grote brandweermannetje aan het stuur, en de andere twee opzij. En natuurlijk laten ze de sirene ontzettend hard loeien, zodat meteen iedereen uit de weg moet gaan. Hmmm, eigenlijk is dat niet eens nodig, want in Dubbeldijk heb je maar vier auto's en veertien fietsen, en verder alleen nog maar kippen, maar nou ja, een sirene hoort erbij. En het is ook wel makkelijk, want nu weet meteen iedereen dat er brand is. Alle mensen komen uit hun huizen hollen. „Brand! Brand!" roepen ze allemaal, en zo vlug als ze maar kunnen, rennen ze de brandweerauto achterna. Maar waar is de brand? Het grote brandweermannetje ziet het het eerste. „Daar! Allemaal rook!" roept hij zenuwachtig. En ja hoor, helemaal aan de buitenkant van het dorp zien ze een piepklein rookpluimpje. „Het is bij het huis van mevrouw Pingelmans!" roept het hele dikke brandweermannetje verschrikt, en nou wordt het toch wel spannend. Niet zomaar een brandje, nee, bij mevrouw Pingelmans! Daar gieren ze de hoek al om, en alle mensen er achteraan. O ja, zeg: uit het keukenraam van mevrouw Pingelmans komen allemaal pikzwarte rookwolken. En stinken! De brandweermannetjes remmen meteen, ze rollen de brandweerslang uit en daar beginnen ze te spuiten, regelrecht de keuken in. Twee tellen later gaat de voordeur van het huis open, en daar heb je mevrouw Pingelmans zelf. „Waar is de brand? Waar is de brand?" roept ze. „In je eigen keuken!" roept de slager, die er natuurlijk ook bij is, terug. „In mijn eigen keuken!" gilt mevrouw Pingelmans, en toen nog harder, „Mijn karbonaadjes! Mijn karbonaadjes!" Het duurt even, voor ze het allemaal begrijpen. „Dus... dus er is helemaal geen brand?" vraagt het kleine brandweermannetje teleurgesteld. „Jawel," snikt mevrouw Pingelmans „mijn karbonaadjes zijn verbrand, en dat is óók heel erg!" Ja, dat is waar. De drie brandweermannetjes houden meteen op met spuiten, want de keuken van mevrouw Pingelmans is natuurlijk kleddernat geworden. „Maar," zegt mevrouw Pingelmans dan, en ze lacht alweer door haar tranen heen, „als de brandweermannetjes er niet zo vlug bij waren geweest, waren m'n karbonaadjes nóg meer verbrand!" Daar moeten ze allemaal om lachen. Twee buurvrouwen gaan dan mevrouw Pingelmans helpen met het droogdweilen van de keuken (en da's wèl nodig, hoor!), en de rest brengt de brandweermannetjes weer terug naar de kazerne. „Hiephoi voor de brandweer!" roepen ze allemaal. En dat is dan het allerlaatste: de brandweermannetjes van Dubbeldijk voelen zich reuzetrots, en alles is goed afgelopen... gelukkig!

Bobo geeft

2 extra dikke Toverbloks kado!

Maar dat is een fijn kado, want op een Bobo-Toverblok staan al je vrolijke vriendjes uit dit blad. Even met een potlood over het plaatje krassen en hup, daar komen ze al tevoorschijn. Tjonge, dat is pas toveren!

Maar liefst 2 Bobo-Toverbloks kado voor het opgeven van 1 nieuw abonneetje.

Wat denk je, zou de kleuter die wel eens met jou aan een Bobo wedstrijd heeft meegedaan ook niet graag elke week dat fijne voorleesblad krijgen? Natuurlijk! Vraag 't maar es, er liggen 2 Bobo-Toverbloks op je te wachten.

35 Bobo-74-03 C

Bobo-Kado-Bon

Bon invullen of de gegevens ervan overnemen op een vel papier en in een als brief gefrankeerde envelop sturen naar: 30 Bobo, Postbus 400, Amsterdam. Voor België: Bobo, Jan Blockxstraat 7, 2000 Antwerpen.

(hier eigen naam en adres invullen)

Naam: ....

Adres: ....

Plaats: ....

Prov.: ....

Bobo stuurt mij per post 2 Bobo-Toverbloks.

Deze kleuter wordt Bobo-abonnee:

Naam: ....

Adres: ....

Plaats: ....

Geboortejaar: .... jongen/meisje

Prov.: ....

Handtekening ouder:

Stuur het blad
(aangeven wat gewenst wordt).
□ per bladenman, de betaling wordt met hem geregeld.
□ per post, betaling per kwartaal (13 nrs.) d.m.v. de toegezonden acceptgirokaart.

Bobo abonneeprijs 65 ct. per week of f 8,45 per kwartaal (13 nrs.) Prijs voor België: 11 F.
Deze aanbieding is geldig tot 18 oktober 1974.

simmie het olifantje met de lange slurf

1. „Ik probeer de hele tijd al mijn bootje te laten varen, Simmie," moppert Rongrong. „Maar er is helemaal geen wind!"

2. Simmie probeert met zijn slurf golfjes te maken, maar dat lukt niet zo goed. „O, ik weet al wat!" zegt hij dan.

3. Hij pakt het touwtje, dat aan de voorkant van de boot hangt, en zo trekt hij het bootje voor. Dat gaat goed...

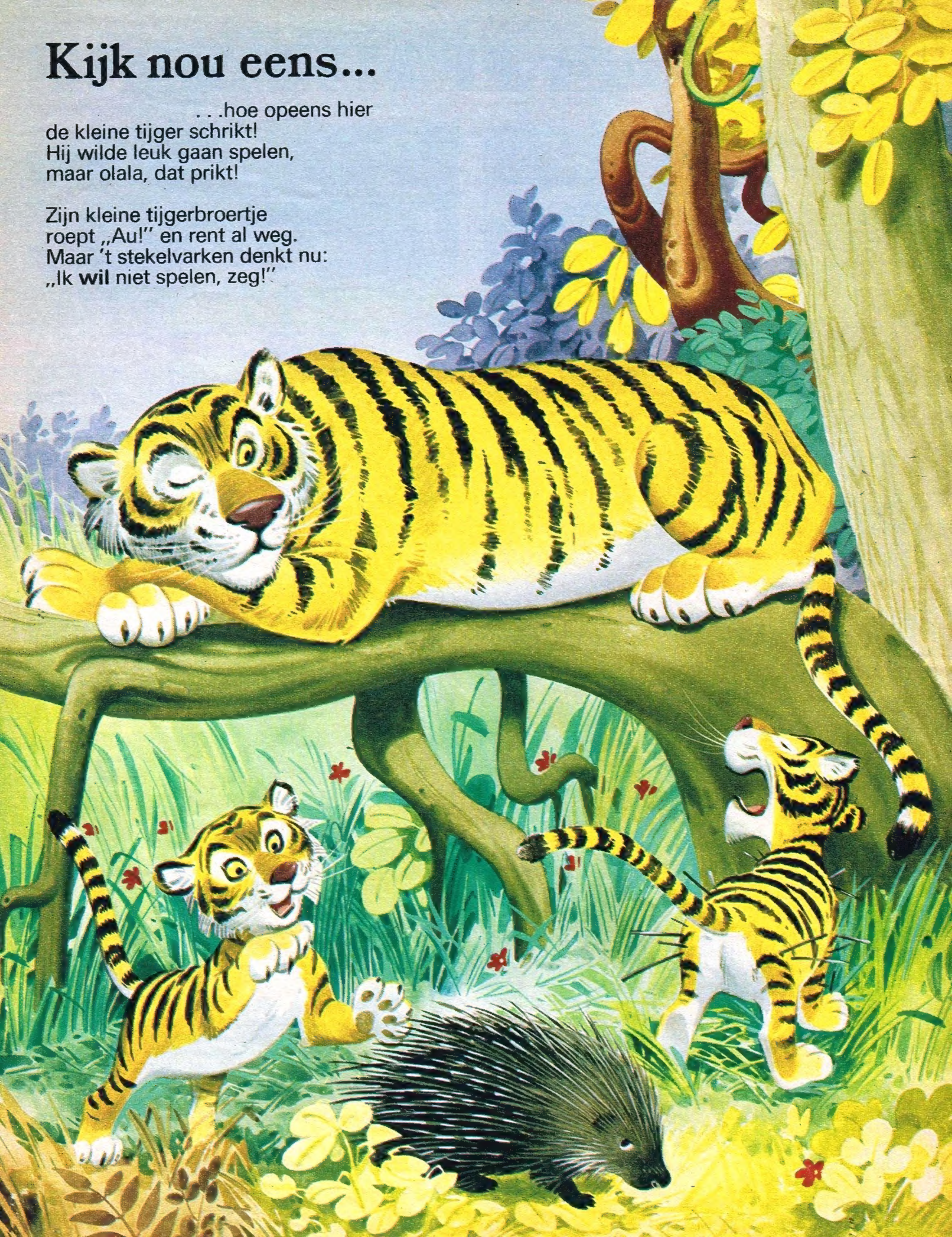
4. „Trek je ons bootje ook, Simmie?" vragen ze. Maar Rongrong zegt: „Simmie kan maar één bootje tegelijk trekken... jullie moeten op je beurt wachten!" De kinderen kijken erg verdrietig... en dan bedenkt Simmie wat anders, iets heel slims!

5. Hij maakt zijn slurf heel lang. Zo lang dat alle bootjes tegelijk met hun touwtjes eraan vastgeknoopt kunnen worden. Dat gaat mooi! Zo kunnen de bootjes steeds heen en weer varen. „Wat ben je toch slim, Simmie!" roepen ze allemaal blij.

Kijk nou eens...

. . .hoe opeens hier
de kleine tijger schrikt!
Hij wilde leuk gaan spelen,
maar olala, dat prikt!

Zijn kleine tijgerbroertje
roept „Au!" en rent al weg.
Maar 't stekelvarken denkt nu:
„Ik **wil** niet spelen, zeg!"

GA JE MEE NAAR

1. Wanda, Pukkie en Flip zijn op vakantie gegaan. Maar de andere bewoners van Sprookjesland beleven ook avonturen hoor. Zoals het wasvrouwtje Mathilde. Op 'n ochtend, als Mathilde in het beekje aan 't wassen is, drijft er plotseling een klein meisje op een heel groot blad langs. Dat meisje heet Tanja.

2. Tanja is zo klein dat ze geen kinderen kent met wie ze zou kunnen spelen. „Als we met jou spelen zijn we te bang dat we je pijn doen," zeggen de kinderen. Tanja is daar erg verdrietig over. „Weten jullie dan geen spelletjes voor kleine meisjes?" vraagt ze dan. Maar na lang nadenken schudden de kinderen hun hoofd.

3. Tanja voelt zich daardoor erg eenzaam. Treurig gaat ze op een blad zitten dat op de kleine golfjes van het beekje drijft. Wat zou het leuk zijn als er in Sprookjesland kinderen zijn, die net zo groot zijn als ik, zucht ze dan. Maar ja, zulke kleine kindertjes heeft Tanja nog niet ontmoet en daarom moet ze alleen blijven spelen.

4. Plotseling merkt Tanja dat de golfjes haar ver van huis drijven! „Help me?!" roept ze. „Ik kan niet zwemmen en... ik mag niet te-ver van huis. Help?" Maar niemand hoort Tanja natuurlijk, want in het grote bos klinken zoveel vreemde geluiden dat een zacht stemmetje als dat van Tanja door niemand gehoord kan worden.

Weekblad **Bobo**
Een uitgave van Oberon bv
Postbus 6003
Ceylon 5-25, Haarlem
tel. (023) 33 90 40
nr.35-30 augustus 1974

Abonnementsopgaven: Schrijf naar postbus 400, Amsterdam of bel 020-5411345 dan wel één van de onder „inlichtingen, klachten, enz." vermelde nummers. **Abonnementsprijzen:** 65 cent per week of f 8,45 per kwartaal (13 weken). **Losse nummers:** 80 cent, verkrijgbaar bij kiosk, boek- en tijdschriftenhandel, supermarkt en warenhuis. Prijzen en condities buiten Nederland en België worden op aanvraag verstrekt. **Verkoop en distributie.** Medianet bv, Postbus 400, Amsterdam. **Betalingen.** Wie het blad via de bladenman/ wederverkoper ontvangt, kan de betaling met hem (per week, maand of kwartaal) regelen. Komt het blad per post, dan wordt voor de betaling per kwartaal een stortings/acceptgirokaart toegestuurd. **Inlichtingen, klachten enz.** Abonnees die het blad via de **bladenman/wederverkoper** ontvangen, kunnen zich tot de volgende servicepunten wenden: **Amsterdam,** Parnassusweg 215, tel.: 020/736211-736212. **Alkmaar,** De Laat 12-14, tel.: 02200/16077. **Arnhem,** Boulevard Heuvelink 147, tel.: 085/451551-451553. **Breda,** Jorisstraat

SPROOKJESLAND?

5. Als het grote blad onder een boom drijft, pakt Tanja vlug een blad beet. Het grote blad drijft verder en even is Tanja bang. Maar als ze langs de bloemen omhoog klimt, kijkt ze weer erg gelukkig. „O, wat is het allemaal goed afgelopen!" roept ze. „Hier is 't ook mooi!"

6. Plotseling hoort ze geluid achter zich. Ze draait zich om en… dan ziet ze twee elfjes die net zo groot zijn als zijzelf. „Wie zijn jullie?" vraagt Tanja. „Wij zijn Amelia en Poppy!" roepen de twee elfjes. „Kom mee, dan gaan we met z'n drieën bij ons thuis spelen. Heb jij daar zin in?"

7. Poppy en Amélia nemen Tanja tussen zich in en trekken haar dan mee. „Hou je goed vast, hoor?" roepen ze. Maar Tanja is helemaal niet bang. Ze is veel te blij dat ze eindelijk twee speelmakkertjes heeft gevonden die bijna net zo groot zijn als zijzelf. Zoef… daar gaan ze!

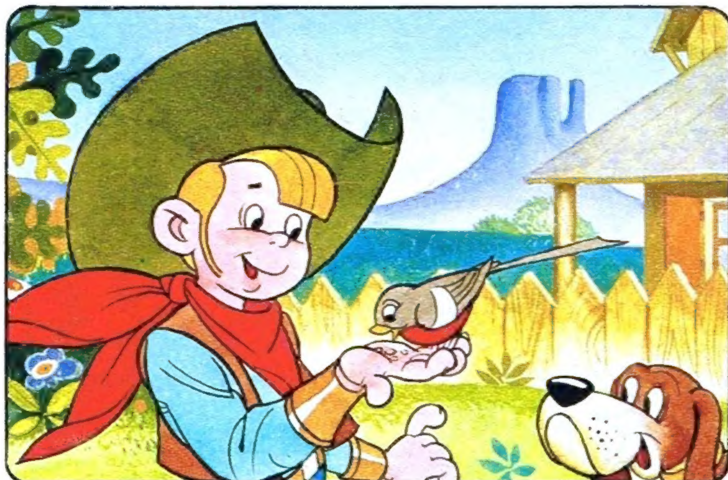
8. Het wasvrouwtje Mathilde heeft goed naar Tanja geluisterd. „En heb je leuk kunnen spelen?" vraagt ze. Tanja knikt. „En ik heb Poppy en Amélia mee genomen. Kijk, hier zijn ze!" zegt Tanja. En als de twee elfjes even later bij Mathilde zitten, bedankt die hen voor hun hulp.

20, tel.: 01600/52250-52251. **Den Haag,** Stationsweg 76, tel.: 070/632944-632947. **Eindhoven,** Stratumsedijk 23 h, tel.: 040/112625. **Enschede,** Brinkstraat 121, tel.: 05420/15828. **Groningen,** Ged. Kattendiep 29, tel.: 050/125650. **Leeuwarden,** Verlengde Schrans 26, tel.: 05100/26330. **Roermond,** Willem II Singel 33a, tel.: 04750/13343. **Rotterdam,** Brandersplaats 12-13. tel.: 010/132090. **Utrecht,** Bartoklaan 21, tel.: 030/938941. **Zwolle,** Westerstraat 21, tel.: 05200/13551. Kantooruren van 8.30 uur tot 17.00 uur van maandag t/m vrijdag. Voor abonnees die het blad **per post** ontvangen: Afdeling Postabonnementen BOBO, Postbus 299, Haarlem, tel.: 023/339040. **Adreswijzigingen.** Drie weken tevoren opgeven aan de bladenman/wederverkoper of de Afdeling Postabonnementen (zie inlichtingen, klachten enz.) **Advertenties.** Admedia bv, Postbus 7902, Amsterdam, tel.: 020/5411345. **Verdeler voor België** NV Tijdschriften Uitgevers Mij., Jan Blockxstraat 7, 2000 Antwerpen, tel.: 03-382380. Postrekening nr. 834.05. Prijs per nummer 11 F; verkrijgbaar bij de verkoper en in de boek- en dagbladhandel. **Agency for canada** Dutch Magazine and Book Import Cy. 129 Huronstreet Oshawa – Ont. Att. Mr G. Altena. © 1974 Oberon bv. Haarlem, Holland.
Halfjaar-verzamelbanden (om zelf oude nummers van BOBO in te binden) zijn op aanvrage verkrijgbaar bij de bladenman/wederverkoper à f 7,50. Ziet u de bladenman/wederverkoper niet, dan kunt u ook bestellen door overschrijving van f 7,50 + f 1,– verzendkosten (totaal dus f 8,50) op girorekening nr. 9229 t.n.v. Medianet bv, Extra Uitgaven, Amsterdam. duidelijk bij betaling vermelden: „Verzamelband BOBO".

Jimmie de cowboy

1. Kijk, hier zien we Jimmie de Cowboy en zijn hondje, Snuffel. Op de hand van Jimmie zit Pietje, het vogeltje. Die is een vriendje van Jimmie en Snuffel... Jimmie geeft altijd hele lekkere broodkruimeltjes aan Pietje!

2. „Ik weet wat!" zegt Jimmie dan. „Laten we eens bij de kerseboom gaan kijken, om te zien of de kersen al mooi rood zijn." Meteen gaan ze op weg. „O, ik zie het al!" roept Jimmie al uit de verte. „De kersen zijn rijp!"

3. Nou is er één dingetje wat je wel moet weten... kleine vogeltjes zijn dol op rijpe kersen. Het liefst fladderen ze de hele dag om een kerseboom heen, en snoepen alles op! En als Jimmie en Pietje bij de boom zijn...

4. ...ziet Pietje opeens al zijn vogelvriendjes op het randje van het hek zitten. Die hebben óók al gezien, dat de kersen mooi rood zijn! „Dag Pietje!" roepen ze vrolijk. „Kom je straks ook fijn met ons meeëten?"

5. Maar Pietje schudt van nee. Want hij weet allang, dat als de vogeltjes beginnen met kersen eten, ze er niet één overlaten voor Jimmie. Daarom zegt hij: „Ik denk niet, dat jullie de kersen erg lekker vinden!"

6. De vogeltjes kijken erg verbaasd. Maar Pietje vertelt dan een heleboel over buikpijn, die ze vast zullen krijgen als ze veel kersen eten... en even later vliegen ze allemaal weg! „Dankjewel, Pietje!" lacht Jimmie.